

B L M al San

S. Gius. Millet, Direttore
del "Butlletí del Orfeo Ca-
talà"

de nou afins
J. O.

R295

Dr. Lluís Millet. Director del "Butlletí del
Opus Català" Present.

Barcelona 16 Març de 1904.

Molt Senyor meu y benivolent amic: He rebut lo número
tres del "Butlletí" y agraeixo que en ell s'hagin ocupat del
meu opuscul sobre la carta del Papa al Cardenal Respighi.

Meu he tingut un verdader sentiment al veure que
Suporan haver jo afirmat en absolut lo que dich d'en Pater-
trina ab relació d'idees a un ordre d'idees diferent y que, si
bé ho cito en lo meu escrit, es solament pera probar que en
lo any 1886 jo treballaba ja, dins l'esfera de ma acció per-
que la Múica d'iglesia se fes segons manaba la Sagrada Con-
gregació de Rits en lo Reglament que pera las Diocesis d'Italia
foi promulgat ab fecha 24 Setembre del 884. Un any avans
lo Sant Pare Lleó XIII havia manat promulgar un Decret
(26 d'Abril del 883) en lo cual se diu entre altres coses que
no copio per ser breu "Qua in re perficienda plurimum
illos (Cardinales) iuvit solers industria atque eximia peritia
Magistri J. P.-a Praenestini, qui juxta recensitas pruden-
tissimas normas, ita Romani gradualis emendationem
perfecit, ut simul proprios, ac genuinos Gregoriani
cantus characteres in eo conservaret. . . . Quocirca
eto neque dubitandum, neque amplius disquirendum
esse. etc." Ho traduire' en català per major comoditat.
En lo compliment d'aquesta obra, ells (los Cardinals)
van ser ajudats poderosament per lo concurs intelligent
y l'experiencia consumada del Mestre J. Pere Lluís de

Palestrina qui va portar la revisió del Gradual Roma a un tal grau de perfecció conformantse a las regles molt sabies que se l'hi habian donat, l'hi arribà a conservar a la vegada lo sagell y lo caracter verdader del Cant gregorià.

En Consecuencia Sobre la autenticitat y la llegalitat d'aquesta forma de Cant no hi deuen haver mes ductes ni discussions entre els qu'estan sincerament sotmesos a l'Autoritat de la Sede Apostolica.

En vista d'aqueixos documents, jo que sempre he tingut per norma de conducta lo respecte a tot hom, molt mes a l'Autoritat y voler de l'Esglesia, no debia recordar y molt menys enant escribia en 1886, lo succehit en lo Congrés d'Arezzo, ni las polemicas qu'allavors tenian entre si mantexxos los arqueolechs-musichs.

Si'm presentessin lo que penso d'en Palestrina diria: crech que va esser un ingeni musich y un dolent arqueolech y aquesta afirmació si que seria absoluta.

Quant l'any 1886 vaitx dir qu'en Palestrina aixeca el Cant pla a son mes alt grau d'esplendor, englobaba en lo sol nom de Cant pla lo Cant liturgich y lo extra-liturgich fixant ma mirada desde Palestrina enrera hasta Comensos del sigle XIV y per devant desde ell a 1886.

Sabut es que a las darrerias del sigle X los Compositors de melodias gregorianas comensaren a desviar-se del estil y purera antigas, baix l'influencia dels temps y las innovacions que totas las cosas portan en son desenvollo evolutiu. La supressió qu'els Galos feyant d'algumas notas, la tendancia a rallentar lo moviment de las melodias enarent modificant lo Cant gregorià y son ritme (sigle XIV). Las supreñions, superposicions diferents graficas

del Copista y sistemas de notació, l'ús del element organum
la diaphonia, lo Contrapunt, l'enfatech de melodias mem-
danals barrejadas ab las gregoriana; deixarent soterrada
la Musica purament gregoriana quedant transformada en
Cant-plá. En Palestrina (sigle XVI) va ser allavors el Sol de la
Musica signada y lo Círcen del Cant-plá y per aixó m'
m'estranja que en Baimi diga d'aquell = Vem aquí l'home
mes gran qu'és Conçix en l'art y en la Ciència musical
armònica, eidevingut mes petit qu'un infantó quand
ha volgut posar la ma ma' profana sobre lo cant dels
Pares y Doctors de la Santa Egleia Romana"

Referent a' que la transcripció de la Salve no'ls plan, molt
me'n alegro perque a' mi tampoch m'agrada y aixís ho
vairé escriure ja molts dias; a' Dom Moquebau Director
de las Paleografias Gregorianas, notificantli lo meu sen-
timent de no haber tingut a' ma ma transcripció feta
pels mateixos PP Benedictins de Solerme.

Y si s'hem tria en cara lo meu atreviment al publicar
una transcripció tan descuidada, respondré que lo meu
opuscul no te altra finalitat que excitar l'atenció del
publich envers los documents del Papa Pio X sobre la Mu-
sica Sagrada y per aquet motiu faltà tan sols breus indica-
cions. Penyalant lo Camí a' tots aquells que no sapian
res de Coras de Musica d'iglesia.

Jo no puch demanar que s'estampi aqueixa rectificació
en lo "Butlletí del Orfeó Catalá", ni dispero de medi con-
venient per ferla pública y per aquet motiu prego' a'
vosté que, al menys, entre ls socis y amichs d'aquex Centre